

[Behnke]

program, som flygtningene skal igennem, men Dansk Flygtningehjælps samlede udgifter til de flygtninge, som er under dens paraply, vil fra 1987 komme helt op på 880,6 mio. kr., altså næsten 1 mia. kr. Det, der så efterfølgende sker, er, at kommunerne også skal til at betale bistandshjælp til dem, bistandshjælp, som ganske vist refunderes af staten, men det er igen budgetteknik, som de danske skatteydere stort set er ligeglade med. Det, de kan konstatere, er, at på bistandskontoen skal der betales flere og flere penge: i 1987 398 mio. kr. og i 1988 669 mio. kr. i bistandshjælp til flygtninge, og det antal kroner vil jo eksplodere i takt med, at der sker stadig flere familiesammenføringer. Ganske vist siger udlændingeloven, at flygtninge har pligt til selv at forsørge deres familie, der kommer hertil, men virkeligheden er jo den, at både børn og ældre, der kommer hertil, har ret til at få de samme ydelser, som danskere får, og derfor vil de budgetter også komme til at revne.

Der er simpelt hen en grænse for, hvad vi skal finde os i, for Folketinget er jo ikke i stand til at afsætte mere end en vis sum penge hvert år til samtlige ydelser til bistandsmodtagere, og jo flere udgifter man har til flygtninge, jo mere vil disse udgifter simpelt hen som blodsugere trække al energien ud af de samlede budgetter for bistandsmodtagere, og på den måde vil man fjerne grundlaget for de danske statsborgere, der er i økonomisk klemme. Så kan Socialdemokratiet snakke om social genopretning alt det, det vil, og regeringen kan modernisere lige så meget, som den lyster, men disse udgifter til flygtningene vil præcis som termitter, der bider i et bordben, på et eller andet tidspunkt få det hele til at brase sammen.

Den anden årsag til, at Fremskridtspartiet vil have aktstykket behandlet her i salen, var, at man som bekendt i 1985 nedsatte antallet af konventionsflygtninge, der skulle komme, fra 500 til 250.

Det er sådan, at kun konventionsflygtninge får deres rejse til Danmark betalt, og det er den såkaldte ICM-organisation, der betaler og forestår transporten; det er også helt i orden. Det er Dansk Flygtningehjælp, som betaler pengene til ICM, og Dansk Flygtningehjælp får igen sine midler fra socialministerens bevillinger; det er også helt i orden. Men personer, der rejser hertil i forbindelse med familiesammenføringer, er ikke omfattet af den rejseordning,

medmindre de selv søger flygtningestatus. Det er kun konventionsflygtninge, der skal have rejsen betalt.

Det så man imidlertid stort på i Dansk Flygtningehjælp. I 1985 betalte man transport i forbindelse med 105 familiesammenføringer og i 1986 234. I 1987 er man frem til ultimo september nået op på 850. Alene de tre tal viser, hvor kraftigt den slags eksploderer. Og det er personer, som blot skal familiesammenføres.

Man har med andre ord foreløbig transporteret 1.189 personer til Danmark med rejsen betalt. Det har kostet over 4 mio. kr.

Når socialministeren forklarer, at hun ikke har haft kendskab til det forhold, og Socialministeriet siger, at der har været tale om en fejlkontering mellem ICM og Dansk Flygtningehjælp, er det selvfølgelig en mulig forklaring, men den går bare ikke; det er socialministeren, der har det politiske ansvar for, at disse ting fungerer, og det går altså ikke, at en privat dansk organisation har budt 1.189 personer på både betalt rejse og senere gratis ophold i Danmark, især ikke, når socialministeren i aktstykke 67 erkender, at der ikke har været en bevillingmæssig hjemmel til at foretage disse rejseudbetalinger.

Socialministeren erkender endda, at disse ekstra familiesammenføringer måske ikke var blevet til noget, hvis personer selv skulle have betalt for at rejse hertil, men nu får det offentlige kæmpeudgifter: integrationsomkostninger og efterfølgende bistandshjælp.

Fremskridtspartiet mener, at denne sag er så alvorlig, at såfremt dette aktstykke, hvori socialministeren erkender fejlen og alligevel fortsætter praksis, ikke tilbagetrækkes, vil Fremskridtspartiet gennem beslutningsforslag og lovinitiativer sørge for, at såvel socialministeren som Dansk Flygtningehjælp kommer til at overholde gældende regler.

Vi er ganske vist vidende om, at der er mange i denne sal, som har en tilbøjelighed til at afvise sagen, alene fordi det er Fremskridtspartiet, der har rejst den, men det bevillingsretlige i sagen kan man altså ikke komme uden om. Lige så vel som Tinget ikke kunne stemme imod et forslag fra Fremskridtspartiet om, at 2 plus 2 er 4, kan man heller ikke afvise det rent principielle i denne sag.

For til sidst at illustrere, hvor utrolig sagen faktisk er, kan jeg nævne, at et flertal i Finans-